

belül is minden háztartás önálló univerzum. Ezzel a mentalitással áll élesen szemben a kóborlás, a máshollét utáni vágy, amely szinte univerzális egzisztenciális állapotá válik a könyv hátralévő felében. Az *Ideleln, odafenn* c. esszében Szilágyi a modern ember teljesebb, autentikusabb lét iránti sóvárgásából, nosztalgiájából, az elidegenedés elleni pótszerek használatából vezeti le saját természetimádatát, a horgászás szeretetét; a kiruccanás fékezhetetlen vágya, „a szellem klauszrofóbiája” a vezérfonala a pályatárs és barát Szilágyi Domokos diabolikus önpusztítását bemutató szép szövegnek is („*Aztán kitágult a világ...*”); végül a csatngolás az egyik legfőbb motívuma a *Kóborló évek* c. esszének is, amelyben az író korai szerkesztőségi éveit összegzi.

Nem lenne teljes a kötet bemutatása, ha nem ejtenénk szót Szilágyi István zamatos nyelvről, amely valóban inkább a szavak ízlelgetését várja el a befogadótól, mintsem a gyors olvasást. Tagadhatatlan, hogy ennek némi köze lehet valamiféle egyébként nehezen meghatározható erdélyiséghez. Azonban Sütő András imperatívuszának eleget téve Szilágyi úgy enged magához a szavakat, hogy humora, szellemessége megvédi őt az üres pátosztól és az egzotikumvá válástól. A mai prózaízléstől eltérően sokat bíz a metonímiára, metaforára, de pózoktól mentesen, méltósággal vagy olykor épp kedélyesen teszi ezt. Olvassunk csak bele: „És [a szerző édesanyja] sírt, mintha érezte volna azt is, hogy amikor erre meglesz a valódi oka, akkor már csak a száraz szemű konokságot szabad erőltetni”; „akkor még az én teljes könyvállományom meg minden szellemiség-betyárbútorom elért két papírszakban”; „[Szilágyi Domokos] a fűrészpör-tudálékot igencsak rühellte”. Divatjamúlt szavak elsöre, de nem árt őket újraolvasni: a másféle ízléssel való találkozás gazdagító lehet.

